

kůže v ceně 831 K 10 h zjistil rozsudek, že všichni tři obžalovaní, spáchavše společně na nádraží krádež uhlí v ceně 6 K a byvše upozornění obžalovanou Vincencií K-ovou na balík kůže uložený na vozíku před dělnickými kasárnami, řekli si, že si ji vezmou a zanesou domů do K., a že při tom stěžovatelka Marie V-ová dala souhlas, by kůže odcizena byla ve společný prospěch; že mezi tím, co stěžovatelka odešla s ukradeným uhlím domů, tedy za její nepřítomnosti obžalovaný J. vytáhl kůži z vozíku, zanesl ji za nádraží, tam smekl s balíku, ve kterém byly dva menší balíky, provaz, jeden balík vzal sám, druhý dal K-ové a odnášeli kůži k domovu. Cestou přišla jim stěžovatelka, vracejíc se z domu, vstříc a pomohla J-ovi nésti jeden balík. Z tohoto stavu věci dovozuje soud nalézací, že i stěžovatelku pokládáti jest za spolupachatelku. Zmateční stížnost jest odůvodněnou. Stěžovatelka, byť i byla přítomna, když K-ová na kůži upozornila a k jejímu odcizení popud dala a, byť i při tom přímo dala souhlas, by kůže ve společný prospěch byla odcizena, nebyla přec, odešedši s ukradeným uhlím domů do jiné obce, při provedení krádeže na místě činu přítomna. A klade-li rozsudek zvláštní váhu na to, že pomohla kůži odvésti od místa činu, tedy stalo se to dle shora uvedených zjištění přec teprve v době, kdy krádež byla již nejen právně, nýbrž i fakticky dokonána, když se byli již spoluobžalovaní kůže zmocnili a z nádraží, tedy z místa, kde by mohlo se mluvit o tom, že byla ještě v dosahu moci držitelovy, ji odnesli. Ovšem nevyplývá z toho, že by pomoc, kterou stěžovatelka spoluobžalovaným poskytla, opodstatňovala jen podílňictví na zločinu krádeže. Dle shora uvedených zjištění účastnila se stěžovatelka předem dohody spoluobžalovaných o provedení krádeže a dohodla se s nimi již i o podílu na zisku. Tím dány jsou předpoklady nepřímého pachatelství dle § 5 tr. z.

Čís. 361.

Pro trestní zodpovědnost dle § 335 tr. zák. jest lhostejno, zda poškozený dal podnět k činnosti pachatelově; lhostejno, že čin jest též zločinem vyhnání plodu dle § 144 tr. zák.

(Rozh. ze dne 5. února 1921, Kr I 664/20.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalované do rozsudku krajského soudu v Jičíně ze dne 16. července 1920, jímž byla stěžovatelka uznána vinnou zločinem dle §§ 55 a 144 tr. zák. a přečinem dle § 335 tr. zák.

Důvody:

Provádějíc důvod zmatečnosti čís. 9 a) § 281 tr. ř., má stížnost za to, že podstata přečinu dle § 335 tr. zák. předpokládá, že ten, jemuž bylo neopatrným jednáním ublíženo, sám ničeho nepříčinil k takovémuto jednání a neměl ani tušení, že by mu mohlo býti ublíženo. Dá-li však, jako v tomto případě, poškozená matka dítěte souhlas k vyhnání plodu vnitřní manipulací, z níž vzešlo zároveň nebezpečenství pro její život, nemůže se

pachatelce této trestné manipulace vedle zločinu dle § 144 tr. zák. přičítati ještě přečin dle § 335 tr. zák. Stížnost není odůvodněna. Spoluzavinění usmrcené matky dítěte, která souhlasila s tím, by její těhotenství bylo násilně přerušeno a dobrovolně se podrobila vnitřní manipulaci, z níž povstal těžký zánět a konečně její smrt, a která tak sama přispěla k trestnému výsledku, nemůže stěžovatelku omluviti, poněvadž k přičtení trestného výsledku dostačí, vyvolá-li pachatel svým zaviněným jednáním i jen jedinou z více podmínek nastalého výsledku. Neboť k trestnosti dle § 335 tr. zák. se nevyžaduje, by výsledek nastal výhradně z jednání neb opomenutí obžalovaného, nýbrž stačí, je-li zde příčinná spojitost mezi zaviněným jeho jednáním a nastalým výsledkem, tak že by bez jeho jednání výsledek byl nenastal. V tomto případě jest nepochybně, že by bylo nedošlo k těžkému onemocnění Anny T-ové hnisavým zánětem pobřišnice, které mělo v zápětí její smrt, kdyby byla obžalovaná neprovedla na ní nedovolenou vnitřní manipulaci a neporanila při tom dělohu ostrým předmětem. I když se usmrcená sama chovala neopatrně, zůstává nedotčena příčinná spojitost mezi zaviněným jednáním stěžovatelky a nastalou smrtí Anny T-ové, za niž jest se stěžovatelce zodpovídati dle § 335 tr. zák. bez ohledu na to, že její jednání jest též zločinem dle § 5 a 144 tr. zák.

Čís. 362.

Soud může učiniti zdrojem svého přesvědčení též výsledky důkazu (znaleckého), provedeného za řízení v jiné trestní záležitosti.

(Rozh. ze dne 5. února 1921, Kr I 692/20.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmatečnou stížnost obžalovaného do rozsudku lichevního soudu u krajského soudu v Táboře ze dne 2. srpna 1920, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem dle § 7 čís. 4 zákona ze dne 17. října 1919, čís. 568 sb. z. a n. — mimo jiné z těchto

důvodů:

Vycházejíc z názoru, že pro posouzení otázky přiměřenosti či zřejmé přemrštěnosti požadované ceny jsou rozhodnými jediné ceny nabývací, spatřuje zmatečnou stížnost důvod zmatečnosti dle § 281 čís. 9 a) tr. ř. v tom, že výrok nalézacího soudu, který odmítl zjistiti nabývací náklady obžalované, postrádá následkem toho zjištění podstatné náležitosti předražování, totiž zřejmé přemrštěnosti ceny, již obžalovaný za selata požadoval. Nalézací soud prý přehlíží, že jde v tomto případě o selata, koupená a prodaná v obchodě, tedy nikoli o selata, prodávaná producentem. Přisedící lichevního soudu neměli prý ohledně obchodu selaty odborných zkušeností, které u nich předpokládají rozhodovací důvody rozsudku, ani na základě svého povolání ani si jich nezjednali u výkonu úřadu přisedících lichevního soudu. Jako nepřípustné označuje dále stížnost, zakládá-li nalézací soud své přesvědčení o zřejmé přemrštěnosti ceny obžalovanou požadované na posudku soudního znalce, vyslechnutého v jiných